

MARTA : Alleen lukt het mij nooit, ik ga hulp halen.

ELISABETH : Blijf hier, ben je gek ! Een wildvreemde binnenhalen, in mijn toestand, ik zie eruit als een monster !

MARTA : Je moet kiezen, een kogel in je buik of een paar onbescheiden blikken. *(Zij loopt naar de deur.)*

ELISABETH : Een waarzegster had het mij gezegd, dat ik een onaangename ontmoeting zou hebben met een haan. Maar ik had mij nooit kunnen voorstellen dat het de haan van mijn pistool zou zijn. *(Marta komt terug in het gezelschap van twee wachters.)*

MARTA : *(tot de wachters)* Vlug, vlug, maar pas op het schot kan afgaan.

ELISABETH : God allemachtig, met zijn tweeën dan nog. Waarom heb je het hele garnizoen er niet bijgehaald ?

MARTA : Help zoeken, we moeten het vinden, tasten, tast maar !

ELISABETH : Ja, tast maar toe, voel maar, waarom niet ? Ik ben nog altijd de koningin, goeiemorgen jongens ! Voel maar jongens, maar ik verzeker u, als het schot afgaat en ik ben niet dood, dan vermoord ik jullie !

MARTA : Rustig nu, Elisabeth !

ELISABETH : Nee !!! Het is nog dieper geschoven, hier op mijn buik.

MARTA : Geen paniek, des te beter, we schuiven het naar je rug, dat is veel gemakkelijker, vooruit !

ELISABETH : O god, o god, o god ! Dat zijn mijn billen. Doe er dan toch tenminste een paar lieve troetelwoordjes bij, lomperiken !

MARTA : We zijn er bijna, pas op, nog even ... ja ! *(Een schot gaat af.)*

ELISABETH : Oh, god ! Een aanslag op mezelf, zelfbeschieting ! Doe het zelf terrorisme. Bloed, ik voel het bloed langs mijn benen stromen ! Oh god, ik sterf, lieve Robert, mijn lieve schat ! Ik wil hem hier voor de laatste maal.

MARTA : *(tot de wachters)* Ga weg, vlug !

ELISABETH : Een schot in mijn achterwerk. Wat een verschrikkelijk ordinair einde voor een koningin. Alsjeblief, Marta, jij moet mijn eer redden. Zeg dat jij geschoten hebt. Ze zullen je wel onthoofden maar daarna zullen de katholieken je heilig verklaren, de heilige Marta, de billenschietster.

MARTA : Laat zien, vooruit, trek je kleed op.

ELISABETH : Ik ben aan het sterven !

MARTA : Daar geloof ik niets van.

ELISABETH : Ah nee ?

MARTA : Nee. Er is een klein gat in je kleed.

ELISABETH : Oooh, dat betekent dat de kogel ergens in de muur is geslagen, en van de schrik heb ik hier de hele vloer ondergeplast. Wat een vernedering, dat pistool dat afgaat, die wachters die mij betasten, en alles hier ondergeplast. En Robert die van mij niet meer wil weten. Ik wil hem zien, ga naar hem toe en zeg dat hij nu eindelijk eens moet ophouden met die staatsgrepen tegen mij. Alles zal ik voor hem doen als hij maar terugkeert. Ik sta hier te sterven.

MARTA : Maar ja, liefje ! Ik zal naar hem toegaan, ik zorg er wel voor dat hij komt.

(Elisabeth staat nog altijd boven op het bankje. Marta brengt een wasbekken op een driepikkel en enkele handdoeken.)

ELISABETH : Geef hier. Ga jij hem vlug halen maar vertel niet dat ik je gestuurd heb.

MARTA : Mat moet ik dan zeggen ?

ELISABETH : Zeg hem dat ik er heel erg aan toe ben, dat ik aan het sterven ben, ja, dat ik geprobeerd heb zelfmoord te plegen. Maar zeg hem in godsnaam niets van die pipi. *(Marta gaat naar de deur toe.)* Marta, wacht, oh god ! Ik mag er niet aan denken dat Robert mij zo zal zien, in deze toestand. Ik heb mezelf daarnet even bekeken in de grote spiegel. Wat een schok, een monster ! Waar is mijn klein spiegeltje, misschien is het daarin wat beter. *(Ze bekijkt zichzelf in een handspiegel.)* Nee, het is niet beter, Marta, waarom ben ik zo verschrikkelijk oud geworden de laatste dertig jaar ? Neen, zo mag hij mij niet zien of hij begint weer van droge vijg, oud karkas, neen ! Ik kan het niet, ik ben lelijk, verschrikkelijk oud, ik maak mezelf van kant ... wat een leven !

(Ze stopt een handvol kleine blaadjes in haar mond en begint erop te kauwen.)

MARTA : Om te beginnen spuw je onmiddellijk die vuile bladeren uit !

ELISABETH : Neen, dat montert mij op ... het kalmeert de zenuwen.

MARTA : Dat kan wel zijn, maar je tanden slaan er zwart van uit, vooruit, spuw uit !

ELISABETH : Nee, ik spuw niet !

MARTA : En daarenboven riekt je adem nog erger dan die van een losgebroken draak, spuw !

ELISABETH : We zijn er, mijn adem ontbrak er nog aan. Een drakenvel heb ik al. Als Sint Joris mij tegenkomt dan gaat hij lopen.

MARTA : Als je nu al eens zou beginnen met een paar huidzuiverende kompressen te leggen en je haren eens goed te roskammen.

ELISABETH : Huidzuiverende kompressen, je wil me weer overleveren aan de griezelpraktijken van dat schabouwelijk stuk heks. Hoe heet ze ook weer ?

MARTA : Damejeanne, inderdaad, zij is de enige die jou er bovenop kan helpen.

ELISABETH : Ja, bovenop een mesthoop, want het is met mest en drek dat die heks haar huidzuiverende kompressen maakt.